

כּוּשִׁים בלילה

(ראה שער)

«הדוהרים מכביב לכדור העולם» — זהו שמם והוא דוהר לפניהם מארץ לארץ. את הכל עושים הם בדהירה: כדורסל, אקרובטיקה, להטוטניקרקס. עוד לפני שהופיעו השבוע באיצטדיון רמת-גן, היו ידועים הגלובטרטרס לתושבי ישראל הספורטאים והלא-ספורטאים כאחד. יומני-חדשות הראו את הענקים הכושים בלהטוטיהם המסחרריים, עוררו רעמי-צחוק למראה קוסמי-הכדורים בתעלוליהם. עיתונים לועזיים הרבו לפרסם את תמונותיהם בעשרות ריפורטז'ות.

בשבוע האחרון הוצג גם סרט על הקבוצה בתל-אביב ובירושלים. בנוי סביב סטודנט כושי הרוצה להתקבל כשחקן בקבוצה המפורסמת. הוא מתקבל, כמובן, הופך שחקן בינלאומי, מתחתן עם נערת-חלומותיו.

השבוע, בפני 50 אלף ישראלים, שתמורת כרטיסיהם נכנסה לקרן מיוחדת של מועדון רוטרי לבניית בית-ניער בתל-אביב, התייצב גיבור הסרט, בילי בראון «כולו» בכבודו ובעצמו. הקריין הציג את יתר השחקנים: השם, מקום הלידה, נסיון קודם והעיקר — הגובה. והיה מה להכריז: הגמון שבין הכושים: 1.80 מטר. הגבוה: 2.09 מטר.

לעומתם נראו השחקנים הלבנים מהגולגולו במדי המשי הים-מבריקים, כקבוצת גימנזיסטים. רק ראש קבוצתם עשה רושם מול השחורים: הוא היתמר 209 סנטימטר באויר.

המישחק עצמו היה מסחרר. הכושים אחזו את הכדור בכף היד, כאילו היה דבוק בגומי, העבירו אותו במהירות הבזק מיד ליד, ניתרו באויר כאילו עמדו על קפיצים. השופט «הטוב ביותר» תר בעולם, שהובא במיוחד משיקאגו, צווח כמטורף על כל מכת-עונש.

הוכנית הלוואי היתה לא פחות משעשעת מהספורט. על כל פנים, לא היתה פחות משוגעת.

מיגרש-העץ המיוחד, שהוכן עבורם בארץ, היה צר מלהכיל את הכושים וחבריהם. פעם ניגש רוברט הול, הלך של הקבוצה, אל השופט, הגיש לו את הכדור לזריקת-עונש.

ברגע האחרון, במקום למסור את הכדור, הטיל אותו השחקן ארצה. השופט צווח מרוב כעס, התנפל על הכושי הארוך. הלה תפס את רגליו, ברח מפני השופט לחשיכה. השופט רדף אחריו. רק לאחר הפצרות שאר השחקנים חזר השופט למגרש, ואחרי — כשהוא עושה שמיניות באויר — חזר הול.

בארץ כבר היו פיענו אקרובטים רבים אך לא כ-טריו הקובאני שד הגלובטרטרס. כמיוחד הכחורה: שתו-רה, רזה, נחמ-דה — וכולה שרירים חזקים.

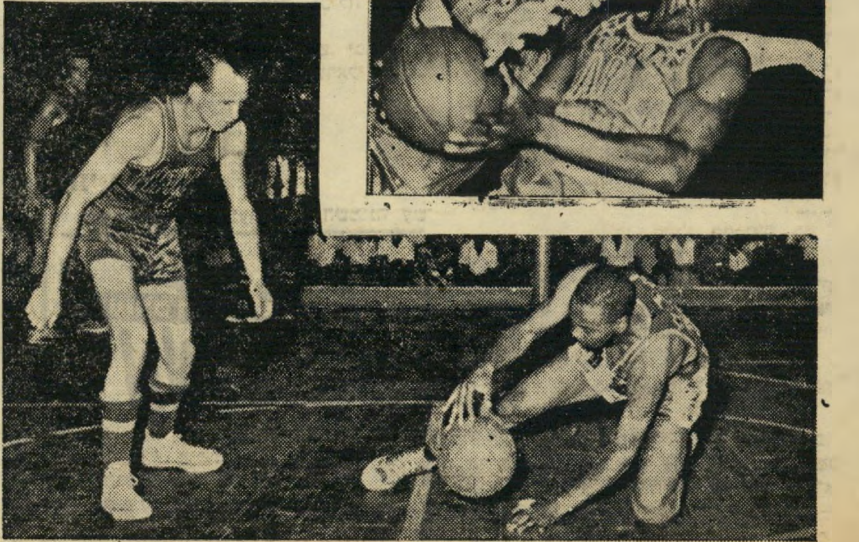

כסרטים אמריקאים, רואים תמיד נערת שרביט בראש תהלוכה. שרי מקקים (ראה שער) צועדת במקל שקצותיו זיקוקים.

שחור ולבן מזנקים לגובה כדי לזכות בכדור, בפתיחת המישחק. נוסף ללהטוטנים הראו הקבוצות גם משחק אמיתי.

המים הקדושים של הירדן משכו את אנשי הלהקה ביום הראשון לבואם ארצה. הם נטעו למען הירדן ובעוד שמארחיהם הציעו להם בקבוקים של מים קדושים, העדיפו

רוברט הול, ציר הקבוצה, היה גם המוקיון המרכזי שלה. מעולם לא העביר את הכדור מבלי לבצע תעלול כלשהו. פעם החביאו תחת גופייתו, הצטרף לשאר השחקנים שחיפשו אותו בקצות